

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudkyní Mgr. Jarmilou Úředníčkovou v právní věci

žalobce: **FUKMA a.s.**, sídlem 104 00 Praha, Františka Diviše 585, IČ: 630728325

zastoupený Mgr. Václavem Voříškem, advokátem sídlem 184 00 Praha 8 – Dolní Chabry, Ledčická 649/15

proti

žalovanému: **Krajský úřad Moravskoslezského kraje**
sídlem 702 18, 28. října 117

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9.8.2018 č. j. MSK 172852/2017, ve věci
správního deliktu

takto:

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobou podanou v zákonné lhůtě dne 1.10.2018 se žalobce domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo rozhodnutí Magistrátu města

Havířova ze dne 26.10.2017 č. j. MMH/47306/2017-9, ve věci správního deliktu podle § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů změněno tak, že ve výroku text „z nedbalosti spáchal naplnění skutkové podstaty“ byl změněn na text „spáchal naplněním skutkové podstaty“. Ve zbytku bylo rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrzeno.

2. Žalobce namítal, že jej správní orgán omezil na způsobu úhrady určené částky, a to tím, že rozhodl, že ji může uhradit toliko převodem na účet, složenkou nebo v hotovosti na pokladně magistrátu.
3. Namítal také, že měření rychlosti bylo provedeno v rozporu s právními předpisy. Důvodem je, že rychlost měřila obecní policie. Záznam byl přitom proveden stálým automatickým technickým systémem, nicméně obecní policie informaci o zřízení takového systému nezveřejnila. Z uvedeného důvodu lze činit závěr, že obecní policie nepostupovala v souladu s právním předpisem, důkaz získala ilegálně a k měření došlo v rozporu s podmínkami, za kterých je lze provádět.
4. Dále žalobce namítal, že správní orgán ve výroku rozhodnutí nevymezil, zda jej uznává vinným z jednorázového překročení rychlosti v jednom konkrétním místě, nebo zda je žalobce trestán za překročení nejvyšší dovolené rychlosti v určitém – delším – několik set metrů dlouhém úseku.
5. Žalobce dále uvedl, že nebyly splněny podmínky pro zahájení řízení o správním deliktu provozovatele vozidla. Poukázal na to, že nebyl vyrozuměn o tom, že by správní orgán usnesením věc přestupku odložil. Odložil-li správní orgán věc přestupku, byl o tom povinen vyrozumět osoby dotčené jednáním osoby podezřelé. Přestupek nebyl odložen v souladu s právním předpisem, a tedy nelze činit závěr, že byla splněna podmínka pro zahájení řízení o správním deliktu provozovatele vozidla dle § 125f odst. 4 písm. a) silničního zákona, neboť ta vyžaduje, aby věc přestupku byla odložena. Tím je ovšem nutno rozumět, aby věc byla odložena v souladu s právními předpisy. Je přitom zřejmé, že uvedená vada jej krátila na jeho právech, zejména na právu domoci se zahájení řízení o přestupku proti skutečnému řidiči, a tím zprostit odpovědnosti sebe, neboť odpovědnost provozovatele za spáchaný správní delikt je subsidiární povahy vůči odpovědnosti řidiče za spáchaný přestupek.
6. Žalobce rovněž namítal, že výrok správního rozhodnutí je nezákonný pro absenci konstatování formy zavinění. Namítal také, že nebyla splněna podmínka pro projednání protiprávního jednání jako správního deliktu provozovatele vozidla dle § 125f odst. 2 písm. a) silničního zákona, neboť porušení pravidel silničního provozu nebylo zjištěno automatizovaným technickým prostředkem používaným bez obsluhy. Ze správních rozhodnutí není zřejmé, jak správní orgán dospěl k závěru, že použitý rychloměr je automatizovaným technickým prostředkem používaným bez obsluhy. Správní orgán se nijak nezabýval tím, co je automat. V tomto směru ani neprovedl žádné dokazování. Správní orgán v odůvodnění rozhodnutí ani nekonstatuje, jak užitý rychloměr funguje, na jakém principu, aby bylo možné přezkoumat, zda jde o automat.
7. Namítal také, že skutková podstata „správního deliktu provozovatele vozidla“ již v době rozhodování žalovaného neexistovala. Jednalo se o pozdější změnu zákona v jeho prospěch. Uvedl, že zastává názor, že je možné jej za identické jednání

postihnout přestupkem provozovatele vozidla, přičemž tato skutková podstata je pro něho výhodnější, neboť zatímco odpovědnost za správní delikt provozovatele vozidla zaniká po 4 letech (jedná se o výjimku dle § 112 odst. 2 nového zákona o přestupcích), odpovědnost za přestupek zaniká po 1 roce, nejdéle však po 3 letech. Rozhodnutí je nezákonné, byl-li potrestán za jednání, které v době rozhodování žalovaného právní předpisy neoznačovaly za trestné. Přitom již samá skutečnost, že se správní orgán nezabýval tím, zda nová právní úprava není pro něho příznivější, představuje zásah do jeho ústavních práv.

8. Žalobce dále uvedl, že správní orgán vůbec nezohlednil § 44 nového zákona o přestupcích, dle kterého je možné rozhodnout o mimořádném snížení sankce. Zastává názor, že v posuzované věci byly dány podmínky pro mimořádné snížení výměry pokuty. Ve věci totiž nebyly zjištěny žádné přítěžující okolnosti. Z rozhodnutí je zřejmé, že správní orgán zdůraznil preventivní funkci sankce. Správní orgán byl povinen uvést ve výroku právní ustanovení § 44 nového zákona o přestupcích ve vztahu k rozhodování o sankci a byl povinen s přihlédnutím k existenci tohoto ustanovení rozhodovat. Žalobce vyslovil přesvědčení, že pokud by správní orgán přihlédl k existenci § 44 nového zákona o přestupcích uložil by sankci pod spodní hranicí zákonem stanoveného rozmezí.
9. Žalobce dále namítal, že správní orgán ve výroku nevymezil místo údajného protiprávního jednání stakovou přesností, aby bylo možné přezkoumat jeho protiprávnost. Z výroku není zřejmé, že by rychlost byla měřena v úseku, ani jak byl případně tento úsek dlouhý, kde začínal a kde končil. Poukázal na to, že ulice Dělnická prochází prakticky celým Havířovem, vymezení protiprávního jednání pouze jako ulice Dělnická v Havířově není dostatečné.
10. Žalobce správnímu orgánu rovněž vytkl, že výrok rozhodnutí je nepřezkoumatelný proto, že v něm absentuje odkaz na právní ustanovení, definující skutkovou podstatu přestupku, jehož znaky jeho protiprávní jednání vykazovalo. Bylo nutné, aby ve výroku rozhodnutí bylo uvedeno, jaké konkrétní právní ustanovení porušil řidič vozidla a znak jakého přestupku takové porušení pravidel na pozemních komunikacích vykazovalo.
11. Žalobce rovněž namítal, že vydané rozhodnutí je nezákonné, neboť odpovědnost za spáchaný správní delikt zanikla. Z § 125e odst. 3 silničního zákona ve znění účinném do 30.6.2017 plyne, že správní orgán má k zahájení řízení lhůtu 2 let. Tato počala běžet dnem, kdy se správní orgán o protiprávním jednání dozvěděl. Z odůvodnění rozhodnutí nelze seznat, kdy se správní orgán o protiprávním jednání dozvěděl. S ohledem na skutečnost, že k protiprávnímu jednání mělo dojít dne 15.1.2016 a správní řízení bylo zahájeno dne 10.4.2017, lze dovozovat, že dvouletá lhůta byla zcela logicky splněna. V průběhu správního řízení však došlo ke změně právního předpisu. 1.7.2017 nabyla účinnosti novela silničního zákona č. 183/2017 Sb., kterou došlo ke zrušení ust. § 125e odst. 3 silničního zákona, kterým byly preklusivní doby normovány. Žalobce citoval ust. § 112 odst. 1 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, dále ust. § 29 písm. a), § 30 písm. a), § 31 odst. 1, § 32 odst. 2 téhož zákona a uvedl, že přestupek byl spáchán 15.1.2016, řízení bylo zahájeno 10.4.2017, tzn., že bylo zahájeno po uplynutí jednoleté preklusivní lhůty. Dříve, než

- správní orgán řízení zahájil, došlo k zániku odpovědnosti za jeho spáchání. Proto nebylo možné zahájit dne 10.4.2017 správní řízení, neboť skutek již byl promlčen.
12. Žalobce dále namítal, že rozhodnutí je nezákonné, neboť správní orgány nepostavily najisto, neprokázaly, ba ani netvrdily, že by protiprávní jednání řidiče bylo zaviněné. Zavinění není zkoumáno v případě provozovatele vozidla. Nicméně provozovatel je odpovědný jen za takové jednání řidiče, které vykazuje znaky přestupku, přičemž přestupek je ze své povahy zaviněné protiprávní jednání.
 13. Namítal také, že vůbec nebyl upozorněn, že v předmětném úseku komunikaci, ve kterém mělo dojít k údajnému protiprávnímu jednání, dochází k úsekovému měření vozidel. Na počátku obce není dopravní značka a ani jakákoliv informace pro řidiče, že jsou i s vozidly fotografováni při vjezdu do obce a při odjezdu z obce v rámci úsekového měření rychlosti. Kamery umístěné v obci nejsou viditelně označeny jako kamery pořizující automatický záznam všech vozidel vjíždějících do obce a z obce vyjíždějících. Žalobce zastává názor, že důkaz fotografiemi je důkaz získaný v rozporu s právem a jako takový je nepřijatelný.
 14. Dle žalobce ve věci rozhodovala úřední osoba, o jejíž nepodjatosti nebylo možné nepochybovat. Poukázal na to, že v doplnění odvolání vznesl námitku podjatosti, žalovaný o ní samostatně nerozhodl, vyhodnotil ji jako zjevně opožděnou, s čímž se neztotožňuje. Zdůraznil, že z hlediska posouzení včasnosti podané námítky je stěžejní, kdy se dozvěděl o jím tvrzených důvodech podjatosti, konstatoval, že o těchto důvodech se dozvěděl právě v den, kdy námitku podjatosti vznesl, a to od svého zmocněnce. Z uvedeného důvodu nebyla námitka podjatosti opožděná. V závěru žalobce vyslovil nesouhlas se zveřejňováním osobních údajů na webu Nejvyššího správního soudu a požádal o anonymizaci rozhodnutí ve věci.
 15. Žalovaný v písemném vyjádření navrhl zamítnutí žaloby. Poznamenal, že s většinou žalobních bodů se vypořádal již v napadeném rozhodnutí. Lhůtu k provedení platby převodem na účet považuje žalovaný za adekvátní. Tato lhůta navíc vyplývá přímo ze zákona. Zákon výslovně nestanoví, jakým způsobem má proběhnout uhrazení určené částky. Žalobci by však nebylo bráněno zaplatit určenou částku ani v hotovosti. K námitce žalobce, že obecní policie nebyla oprávněna k pořizování záznamu, žalovaný uvedl, že ve spise je založen dokument, označený jako „Určení úseků pozemních komunikací k měření rychlosti Městskou policií Havířov od 1.8.2016 do 31.12.2016“, který prokazuje, že městská policie byla oprávněna provádět měření rychlosti v daném úseku. Měření rychlosti v daném úseku bylo již mnohokrát medializováno. Úseky, v nichž dochází k měření rychlosti, nemusí být označeny dopravními značkami. Tato povinnost ze zákona neplyne. Ze spisu vyplývá, že se jedná o úsekové měření, tedy v určitém úseku. Věc přestupku konkrétního nezjištěného řidiče byla usnesením ze dne 6.6.2017 odložena. Jelikož se jedná o usnesení, které se pouze poznamenává do spisu, nedoručuje se účastníkům řízení. V dané procesní situaci s žalobcem ještě nebylo vedeno správní řízení, tedy ani nebyl účastníkem řízení. K dalším námitkám žalovaný uvedl, že koncepce správního deliktu/přestupku provozovatele vozidla je založena na principu objektivní odpovědnosti, tedy bez zavinění. Ve výroku rozhodnutí magistrát chybně formu zavinění uvedl, žalovaný změnil výrok rozhodnutí správního orgánu I. stupně a zavinění z něj vypustil. K námitce, že nebylo měřeno automatizovaným technickým

prostředkem bez obsluhy, žalovaný uvedl, že ze spisu vyplývá jednoznačně, že se jednalo o úsekové měření rychlosti automatizovaným technickým prostředkem bez obsluhy. To plyne z protokolu o měření průměrné rychlosti, jakož i z ověřovacího listu k měřicímu zařízení. Tyto informace zmínil správní orgán I. stupně rovněž ve svém rozhodnutí. V době, kdy se žalobce jednání dopustil, se jednalo o institut správního deliktu. Správní řízení bylo zahájeno s žalobcem doručením příkazu, tedy dne 21.6.2017, v době, kdy ještě nenabyl účinnosti zákon o odpovědnosti za přestupky a zákon o silničním provozu nebyl v tomto ohledu novelizován. Podle zákona o odpovědnosti za přestupky se na správní delikt provozovatele vozidla hledí jako na přestupek dle tohoto zákona, avšak odpovědnost za přestupek se posoudí dle zákona účinného v době spáchání přestupku. V přechodných ustanoveních § 112 zákona o odpovědnosti za přestupky je uvedeno, že se zahájená řízení o tehdejších správních deliktu provozovatele vozidla, která do nabytí účinnosti tohoto zákona nebyla pravomocně ukončena, posoudí dle tehdejší právní úpravy (původní přestupkový zákon). V souladu s přechodným ustanovením bylo řízení dokončeno podle tehdejších zákonů a správně byl tedy použit termín „správní delikt“. Nová právní úprava ve svém souhrnu není pro žalobce příznivější. I touto otázkou se žalovaný zabýval v napadeném rozhodnutí. Rovněž správní orgán I. stupně ve svém rozhodnutí se zabýval otázkou, proč žalobci neuložil trest napomenutí. Co se týče sankce, je žalovaný toho názoru, že se správní orgán k otázce mimořádného snížení trestu nemusí vyjadřovat, pokud uplatnění tohoto institutu účastník řízení výslovně nevyžaduje. Žalobce ani v řízení před správním orgánem I. stupně, ani před odvolacím správním orgánem nežádal mimořádné snížení trestu, ani netvrdil, že by existovaly okolnosti, které by mimořádné snížení trestu odůvodnily. Místo spáchání přestupku bylo ve výroku napadeného rozhodnutí vymezeno dostatečně určitě. Podrobnosti ohledně úseku měření patří do odůvodnění rozhodnutí, nikoliv do jeho výroku. Ve výroku rozhodnutí je uvedena porušená povinnost i skutková podstata přestupku, kterou svým jednáním neznámý řidič naplnil. K námitce ohledně absence zjištění formy zavinění řidiče žalovaný zdůraznil, že předmětem řízení je správní delikt /přestupek provozovatele vozidla, nikoliv přestupek řidiče. Co se týče námítky podjatosti, žalovaný uvedl, že se s ní vypořádal podrobně v napadeném rozhodnutí, na které odkázal a zopakoval, že námitku podjatosti považuje za opožděnou a nedůvodnou.

16. Krajský soud v Ostravě rozsudkem ze dne 18. 12. 2018 č. j. 19 A 34/2018-41 žalobu zamítl. Uvedený rozsudek byl zrušen rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 7. 2020 č. j. 10 As 37/2019-40. Nejvyšší správní soud zdejšímu soudu vytkl, že v části reagující na námitku, že obecní policie nezveřejnila informaci o zřízení stálého automatického měřicího systému, je rozsudek nepřezkoumatelný s argumentací, že část odůvodnění rozsudku Krajského soudu v Ostravě se míjí s žalobní námitkou. Nejvyšší správní soud poukázal na to, že žalobce shledal měření nezákonným proto, že obecní policie neinformovala o zřízení měřicího systému.
17. Krajský soud na základě podané žaloby opětovně přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů – dále jen s.ř.s.), a to v mezích žalobcem uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s.ř.s.), a dospěl k závěru, že žaloba není

důvodná. Žalobce neúčast u jednání soudu dne 8. 9. 2020 omluvil. Soud v souladu s § 49 odst. 3 s.ř.s. jednal v nepřítomnosti žalobce.

18. Ze správních spisů byly zjištěny následující skutečnosti. Z oznámení o podezření, že byl spáchán přestupek ze dne 10.11.2016 a protokolu o měření průměrné rychlosti se podává, že dne 19.10.2016 v 17:27 hodin v Havířově – Městě na ulici Dělnická, ve směru jízdy od křižovatky s ulicí Mánesova, ke křižovatce s ulicí Moskevská, kde je nejvyšší dovolená rychlost jízdy stanovena zákonem na 50 km/h, překročil řidič vozidla Škoda Fabia RZ X nejvyšší dovolenou rychlost jízdy v obci o 9 km/h, kdy jeho rychlost jízdy byla nejméně 59 km/h. Toto jednání vykazuje znaky přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu pro porušení ust. § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu. Rychlost byla změřena automatizovaným technickým prostředkem SYDO Traffic Velocity, výrobní číslo GEMVEL0025 používaných při dohledu na bezpečnost provozu na pozemních komunikacích Městskou policií Havířov. Spis obsahuje ověřovací list č. 8012-OL-70417-15 vztahující se k předmětnému silničnímu rychloměru výrobního čísla GEMVEL0025, umístění rychloměru Havířov, ulice Dělnická. Rychloměr jako stanovené měřidlo byl ověřen a bylo jej lze používat v souladu s právní úpravou metrologie pro měření rychlosti silničních vozidel při kontrole dodržování maximální povolené rychlosti. Ověřovací list byl vystaven s platností do 6.12.2016. Na č. l. 11 správního spisu je listina vystavená Policií ČR, Krajským ředitelstvím policie Moravskoslezského kraje, dopravním inspektorátem, územním odborem Karviná dne 1.8.2016, označená jako Určení úseků pozemních komunikací k měření rychlosti vozidel Městskou policií Havířov od 1.8.2016 do 31.12.2016, v níž je uvedeno, že v souladu s ust. § 79a zákona č. 133/2011 Sb., kterým se mění zákon č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů, určil Dopravní inspektorát Karviná Městské policii Havířov k měření rychlosti úseky pozemních komunikací, kromě jiného v Havířově – Městě, silnice č. III/4746 – ulice Dělnická v úseku od křižovatky ulice Mánesova po okružní křižovatku ulice Karviná – ulice Moskevská.
19. Krajský soud doplnil dokazování listinami předloženými žalovaným. Z internetových článků z www.regiony24.cz s názvem Havířov bude mít dva automaticky měřené úseky rychlosti, soud zjistil, že v něm byla veřejnost informována o zavedení systému úsekového měření od ledna roku 2016 v Havířově mimo jiné na ulici Dělnická. O úsekovém měření byla veřejnost informována rovněž v internetovém článku na www.karvinsky.denik.cz dne 15. 5. 2016, v němž je i zmínka o tom, že úsekový radar na Dělnické ulici v centru Havířova zaznamenal již více než 5 000 případů překročení rychlosti. Informaci o měření předmětného úseku radarem obsahuje i internetový článek z 11. 12. 2015 s názvem „Na řidiče bude číhat úsekový radar, motorkáři se bát nemusí“. Internetový článek na www.polar.cz z 9. 5. 2016 obsahuje rovněž informaci o tom, že od ledna 2016 je v Havířově na ulici Dělnické zavedeno úsekové měření rychlosti.
20. Krajský soud souhlasí s postupem správního orgánu, že z důvodů uvedených v odůvodnění rozhodnutí správního orgánu I. stupně, na které soud odkazuje, že správní orgán učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku a jelikož nezjistil skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě, řízení o přestupku v souladu s ust. § 66 odst. 3 písm. g) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění

pozdějších předpisů, bylo nutno odložit. Správní orgán přitom vycházel ze závěrů Nejvyššího správního soudu v rozsudku č. j. 8 As 110/2015. O odložení věci správní orgán I. stupně vydal usnesení, které poznamenal do spisu. Žalobce o odložení věci vyrozuměn nebyl. Doručením příkazu č. j. MMH/473016/2017-3 ze dne 6.6.2017 žalobci dne 21.6.2017 správní orgán zahájil řízení o předmětném správním deliktu provozovatele vozidla podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu. Proti příkazu podal žalobce v zákonné lhůtě odpor. Správní orgán I. stupně následně vyrozuměl žalobce k rukám jeho zmocněnce dne 1.8.2017 o provedení důkazů mimo ústní jednání dne 6.9.2017. Zároveň byl poučen o možnosti vyjádřit se k podkladům pro vydání rozhodnutí v souladu s § 36 odst. 3 správního řádu.

21. Na základě výše uvedeného provedl správní orgán I. stupně dne 6.9.2017 důkazy listinami obsaženými ve spise, o čemž svědčí protokol o provedení důkazů mimo ústní jednání. V uvedený den se zmocněnec žalobce bez omluvy nedostavil a možnosti seznámit se se spisovým materiálem nevyužil.
22. Dne 26.10.2017 vydal správní orgán I. stupně rozhodnutí o správním deliktu č. j. MMH/47306/2017-9, jímž žalobci za spáchání správního deliktu podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu uložil pokutu podle § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu (ve znění účinném od 1.7.2017) v návaznosti na § 125c odst. 5 písm. g) zákona o silničním provozu ve výši 1.500 Kč a povinnost zaplatit náklady řízení paušální částkou 1.000 Kč. Uvedeného správního deliktu se žalobce dopustil tím, že jako provozovatel motorového vozidla Škoda Fabia, RZ X (dále jen vozidlo), v rozporu s § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu dne 19.10.2016 v 17:27 hodin v Havířově – Městě na ulici Dělnická ve směru jízdy od křižovatky s ulicí Mánesova ke křižovatce s ulicí Moskevská, kde je nejvyšší dovolená rychlost jízdy stanovena zákonem na 50 km/h, nezajistil, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci, byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem, kdy se nezjištěný řidič dopustil jednání vykazujícího znaky přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu tím, že překročil nejvyšší dovolenou rychlost jízdy v obci o 9 km/h, kdy hodnota jeho rychlosti jízdy byla 59 km/h, čímž porušil § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu, z nedbalosti spáchal naplněním skutkové podstaty správní delikt podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání, přičemž vyjma námitek pod bodem 123 a následujících žaloby, jsou všechny žalobní námitky obsaženy i v předmětném odvolání.
23. Podle ust. § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů, právnická nebo fyzická osoba se dopustí správního deliktu tím, že jako provozovatel vozidla v rozporu s § 10 nezajistí, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích.
24. Podle ust. § 66 odst. 3 písm. g) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů, správní orgán věc dále odloží, jestliže nezjistí do 60 dnů ode dne, kdy se o přestupku dozvěděl skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě.
25. Podle ust. § 66 odst. 4 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů, o odložení věci podle odstavců 1 až 3 se vydá usnesení, které se pouze

poznašená do spisu. O odložení věci se vyrozumí osoby dotčené jednáním osoby podezřelé ze spáchání přestupku, jsou-li správnímu orgánu známy; správní orgán tyto osoby nevyrozumí, pokud by to bylo spojeno s neúměrnými obtížemi nebo náklady.

26. Krajský soud nesouhlasí s námitkou žalobce, že nebyly splněny podmínky pro zahájení řízení o správním deliktu provozovatele vozidla s tvrzením, že nebyl vyrozuměn o tom, že správní orgán usnesením věc přestupku odložil a že přestupek tedy nebyl odložen v souladu s právním předpisem. Krajský soud zastává názor, že žalobce jakožto provozovatele předmětného vozidla nelze považovat za osobu dotčenou jednáním osoby podezřelé ze spáchání přestupku dle § 66 odst. 4 zákona o přestupcích výše citovaného. Pojem osoba dotčená jednáním osoby podezřelé ze spáchání přestupku je nutno ve smyslu citovaného zákonného ustanovení chápat tak, že se jedná např. o poškozeného anebo jím může být např. navrhovatel, bylo-li zahájeno řízení na jeho návrh. Souhlasit nelze ani s názorem žalobce, že by mohlo proti usnesení o odložení věci podat zásahovou žalobu. V projednávané věci šlo totiž o řízení zahajované z moci úřední. V takovém řízení usnesení o odložení věci nelze považovat za rozhodnutí dle § 65 odst. 1 s.ř.s. Žaloba by tak byla nepřípustná, neboť by směřovala proti úkonu správního orgánu, který není rozhodnutím. Soud nesouhlasí ani s tvrzením žalobce, že byl zkrácen na svých právech, zejména na právu domoci se zahájení řízení o přestupku proti skutečnému řidiči, a tím zprostit odpovědnosti sebe. Z obsahu správního spisu totiž naopak plyne, že správní orgán vyzval žalobce jako provozovatele předmětného vozidla k úhradě určené částky a současně mu dal možnost sdělit správnímu orgánu údaje o totožnosti řidiče, který předmětné vozidlo v době spáchání přestupku skutečně řídil. Na tuto výzvu správního orgánu žalobce reagoval sdělením totožnosti osoby, která měla předmětné vozidlo v době spáchání přestupku řídit. Ke zkrácení práva žalobce tak nedošlo.
27. K námitce, že ve výroku správního rozhodnutí absentuje údaj o formě zavinění, krajský soud konstatuje, že u trestání za přestupky by měl výrok rozhodnutí správního orgánu obsahovat formu zavinění. V případě přestupků totiž zavinění představuje předpoklad odpovědnosti a jednu z okolností významných při rozhodování o výši sankce. Odpovědnost provozovatele vozidla za správní delikt podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu byla ve znění účinném do 30.6.2017 a stále je založena na odpovědnosti objektivní, tj. v případě těchto správních deliktů (nyní přestupků) není na místě se otázkou zavinění zabývat a výrok rozhodnutí tudíž nemusí obsahovat formu zavinění. Námitka žalobce, že ve výroku rozhodnutí absentuje forma zavinění, je proto nedůvodná.
28. Stejně tak nedůvodná je i námitka žalobce, že obecní policie nepostupovala v souladu s právním předpisem při měření rychlosti. Předně je nutno předeslat, že oprávnění městské policie měřit rychlost vozidel v daném místě a čase byla prokázána výše uvedenou listinou vystavenou Policií ČR dne 1.8.2016, označenou jako Určení úseků pozemních komunikací k měření rychlosti vozidel Městskou policií Havířov od 1.8.2016 do 31.12.2016, v níž je specifikována silnice III/4746 v Havířově – ulice Dělnická v úseku od křižovatky ulice Mánesova po okružní křižovatku (ulice Karvinská – ulice Moskevská). V rozporu s obsahem správního spisu je rovněž tvrzení žalobce a jeho námitka, že nebylo měřeno automatizovaným technickým prostředkem bez obsluhy. Z výše citovaného obsahu správního spisu správního orgánu I. stupně, konkrétně z oznámení o podezření, že byl spáchán přestupek ze dne 10.11.2016 a ze

záznamu pořízeného silničním rychloměrem SYDO Traffic Velocity, výrobního čísla GEMVEL0025, k němuž byla doložena fotodokumentace se podává, že se jednalo o automatizovaný technický prostředek, který byl kalibrovaným a schváleným měřicím zařízením, což bylo doloženo ověřovacím listem k danému měřidlu. Ze záznamu z automatického rychloměru vyplynulo, že místo spáchání přestupku se nacházelo v obci v místě, na které se vztahovala obecná úprava podle § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu, což bylo prokázáno, jak protokolem o měření průměrné rychlosti, tak i oznámením přestupku. Důkaz záznamem z automatického rychloměru je tak důkazem přípustným. Z žádného právního předpisu neplyne, že by úseky, v nichž dochází k měření rychlosti, měly být označeny dopravními značkami.

29. Krajský soud shledává nedůvodnou i námitku žalobce, že obecní policie nezveřejnila informaci o zřízení stálého automatického měřicího systému. Krajský soud i s ohledem na argumentaci Nejvyššího správního soudu ve zrušovacím rozsudku odkazuje na usnesení Ústavního soudu č. j. III. ÚS 2478/19-1, v němž Nejvyšší správní soud kromě jiného uvedl, že předchozí upozornění řidičů na úsekové měření rychlosti není podmínkou jeho provedení. Krajský soud v nyní posuzované věci dospěl k závěru na základě doplněného dokazování u soudního jednání, že na internetových stránkách výše uvedených byla veřejnost informována o úsekovém měření rychlosti na ulici Dělnické v Havířově. V této souvislosti soud rovněž odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 9 As 280/2019-39, v němž Nejvyšší správní soud uvedl, že povinnost uveřejnění informace o zřízení stálého automatického technického systému k pořizování zvukových, obrazových nebo jiných záznamů z míst veřejně přístupných podle § 24b odst. 2 zákona č. 553/1991 Sb., o obecní policii, je naplněna i uveřejněním informace v lokálním periodiku dostupném způsobem umožňujícím dálkový přístup. Krajský soud uzavírá, že před spácháním předmětného správního deliktu došlo ke zveřejnění informace o zřízení stálého automatického měřicího systému v daném úseku vhodným způsobem, jak plyne z výše citovaných zjištění z internetových stránek regionálních médií. Zveřejnění v novinách dostupných na internetu je třeba pokládat za vhodnou formu.
30. K argumentaci žalobce týkající se pojmu automat soud konstatuje, že ve správním spise se nachází ověřovací list č. 8012-OL-70417-15 ze dne 7.12.2015, z něhož vyplývá, že se jednalo o výše uvedený typ SYDO Traffic Velocity, umístěný v Havířově na ulici Dělnická, který byl zkoušen podle metrologického předpisu ČMI č. 812-MP-C215 „Metodický postu při ověřování úsekových rychloměrů“. Provedená zkouška prokázala, že předmětný silniční rychloměr má požadované metrologické vlastnosti. Z uvedeného plyne pro posouzení věci, že použitý rychloměr byl plně technicky způsobilý, a lze tudíž vycházet z jím naměřených hodnot. Žádný právní předpis nedefinuje to, co se rozumí automatizovaným technickým prostředkem používaným bez obsluhy. V souladu s judikaturou soud uvádí, že se bude jednat především o technické prostředky trvale nainstalované a zpravidla pevně zabudované na určitém místě, které nevyžadují přítomnost obsluhujícího personálu. Takové měřidlo je obsluhou toliko umístěno, nainstalováno, případně spuštěno, avšak samotné měření již probíhá automaticky bez toho, aby obsluha takové zařízení ovládala. Charakter automatizovaného technického prostředku je tak dán automatizovaným měřením, které probíhá bez vlivu obsluhy. Z výše citovaných listin zcela jasně vyplývá, že rychloměr pracoval v automatizovaném režimu bez obsluhy. Podstatné je, že výše

uvedený ověřovací list prokazuje, že použitý automat byl vyzkoušen a certifikován, a tudíž byl plně způsobilý k měření rychlosti. Soud nevidí jakýkoli důvod k posuzování toho, co je to „automat“ v rozhodnutí správních orgánů.

31. Neobstojí ani námitka žalobce, že nemohl být potrestán, neboť skutková podstata správního deliktu provozovatele vozidla již v době rozhodování žalovaného neexistovala. Jednání žalobce totiž bylo trestné jak podle právní úpravy obsažené v zákoně o silničním provozu účinné do 30.6.2017, tak i podle pozdějšího znění tohoto zákona.
32. Řízení o předmětném správním deliktu bylo zahájeno doručením příkazu žalobci, tj. dne 21.6.2017, tedy před datem 1.7.2017, kdy nabyl účinnosti zákon č. 250/2016 Sb. Správní orgán I. stupně v napadeném rozhodnutí přezkoumatelným způsobem vysvětlil, že ve shodě s § 112 odst. 4 zákona č. 250/2016 Sb., řízení dokončil podle dosavadních předpisů, čili podle zákona o silničním provozu ve znění účinném do 30.6.2017, a tedy jako správní delikt provozovatele vozidla. Zákon o silničním provozu ve znění účinném od 1.7.2017 není pro žalobce v žádném ohledu příznivější s ohledem na znění relevantních v souzené věci ustanovení zákona. Soud považuje za zcela v souladu se zákonem také výrok o sankci. Z odůvodnění rozhodnutí správních orgánů je zjevné, že se při stanovení výše sankce zabývaly hledisky danými § 125f odst. 3 zákona o silničním provozu, § 125c odst. 5 písm. g) zákona o silničním provozu a § 125c odst. 1 písm. f) bodu 4 téhož zákona, přičemž sankce 1.500 Kč byla stanovena na spodní hranici zákonného rozmezí od 1.500 do 2.500 Kč. Odůvodnění rozhodnutí správních orgánů obsahují také úvahy o tom, ke kterým hlediskům správní orgány přihlédly a jaký měla vliv na výši uložené sankce. Dovolával-li se žalobce splnění podmínek pro mimořádné snížení pokuty odkazem na § 44 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, pak žalobce v průběhu správního řízení netvrdil, ani v žalobě netvrdí žádné právně významné okolnosti, které by k takovému postupu zavdávaly důvod. Výtky žalobce vůči správnímu orgánu, že ust. § 44 zákona č. 250/2016 Sb., nezohlednily, je proto liché. Skutečnosti uváděné žalobcem, tj. že nebyly zjištěny žádné přítěžující okolnosti, správní orgán ukládal sankci na samé spodní hranici, volil ji ryze jako preventivní, nemají takový charakter, aby zakládaly potřebu úvahy o aplikaci mimořádného institutu snížení výměry sankce. Uložená pokuta ve výši 1.500 Kč je navíc natolik nízká, že prakticky nelze uvažovat o uplatnění důvodů podle § 44 zákona o odpovědnosti za přestupky.
33. Nelze přisvědčit ani námitkám žalobce ohledně tvrzených vad výroku. Především je nutno zopakovat, že skutková podstata podle § 125f zákona o provozu na pozemních komunikacích nepostihuje provozovatele vozidla za přestupek, nýbrž jej činí odpovědným za správní delikt. Ve výroku rozhodnutí je popsáno jednání vykazující znaky správního deliktu, z výroku je zřejmé, jaké konkrétní právní ustanovení zákona o silničním provozu žalobce porušil, že se dopustil správního deliktu podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu, je tam údaj o tom, že nezjištěný řidič se dopustil jednání vykazujícího znaky přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu v rozporu s § 18 odst. 4 téhož zákona tím, že překročil nejvyšší dovolenou rychlost jízdy v obci o 9 km/h, kdy hodnota jeho rychlosti jízdy byla 59 km/h. O porušení povinnosti a všech zákonných ustanovení tvořících právní normu odpovídající skutkové podstatě správního deliktu nemohly v dané věci vzniknout pochybnosti vzhledem k jasnému vymezení skutku ve výroku správního rozhodnutí.

34. K námitce žalobce, že rozhodovala úřední osoba, o jejíž nepodjatosti existují pochybnosti, krajský soud uvádí, že se jednalo o námitky nikoliv bezodkladné, resp. vůbec ani nešlo o námitky podjatosti, žalobce neuváděl žádný poměr oprávněné úřední osoby k věci samé ani své osobě nebo svému zmocněnci. Podstatou námitky je jak uvedl žalovaný spekulace o nezákonné finanční motivaci k vydávání rozhodnutí. Důvodem podjatosti nemůže být ani sama zákonná úprava. Soud uzavírá, že nebyl konkrétně tvrzen poměr oprávněné úřední osoby k věci, k účastníkům řízení nebo k jejich zástupcům ve smyslu § 14 odst. 2 správního řádu a že žalobce pouze předestřel ničím nepodložené spekulace.
35. Nedůvodnou soud shledává rovněž námitku žalobce, že vydané rozhodnutí je nezákonné, neboť odpovědnost za správní delikt zanikla. Podle § 125e odst. 3 zákona o silničním provozu ve znění účinném do 30.6.2017, odpovědnost právnické osoby za správní delikt zanikla, jestliže o něm příslušný orgán nezahájil řízení do dvou let ode dne, kdy se o něm dozvěděl, nejpozději však do 4 let ode dne, kdy byl spáchán. Podle § 29 a násl. zákona o odpovědnosti za přestupky, odpovědnost za přestupek zaniká uplynutím promlčecí doby, která činí 1 rok a počíná běžet dnem následujícím po dni, kdy byl přestupek spáchán. Nejpozději zanikne po 3 letech od spáchání přestupku, a to za předpokladu, že dojde k přerušení jejího běhu. Řízení o přestupku provozovatele vozidla bylo zahájeno dne 21.6.2017 doručením příkazu žalobci, tj. ve lhůtě 1 roku ode dne spáchání přestupku (19.10.2016). Proti příkazu podal žalobce odpor a v řízení bylo pokračováno. Dne 26.10.2017 bylo řízení přerušeno z důvodu vydání rozhodnutí správního orgánu I. stupně, kterým byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku (v té době správního deliktu). Přerušením řízení počíná běžet nová, tříletá promlčecí doba. Promlčecí doba, pro žalobce příznivější, ke dni rozhodování soudu neuplynula a nedošlo k zániku odpovědnosti žalobce za přestupek (správní delikt).
36. Co se týče námitky žalobce o tvrzeném omezení způsobu platby určené částky s tím, že správní orgán mu uložil, že tuto smí uhradit toliko převodem na účet, složenkou nebo v hotovosti na pokladně magistrátu, soud neshledává důvodnou. Je třeba předeslat, že zákon výslovně nestanoví, jakým způsobem má proběhnout uhrazení určené částky. K žádnému nezákonnému jednání správního orgánu dle názoru soudu nedošlo. Jak správně poznamenal žalovaný, žalobci nebylo bráněno zaplatit určenou částku ani v hotovosti.
37. Ze všech uvedených důvodů soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná, proto byla v souladu s § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítnuta.
38. O nákladech řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s., že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce ve věci úspěch neměl a žalovanému prokazatelně žádné náklady v souvislosti s tímto řízením nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě do dvou týdnů ode dne doručení tohoto rozhodnutí. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Brno, Moravské náměstí č. 6. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Ostrava 08.09.2020

Mgr. Jarmila Úředníčková
samosoudkyně